

TAHTA EL

Kaşem İsabeyli (Akt.: İmdat Avşar)

■ Annem yaşlandıktan sonra yarı köylü, yarı şehirli olmuştu. Göçmen kuşlar gibi ilkbaharda köye gidiyor, kış baş gösterene kadar orada kalıyor, acı sazağın, kuru ayazın canavar ağzı açıldığında şehre taşınıyordu. Ömrünün köyde geçtiği aylardı. Bacım ve kızıyla birlikte kalıyordu. Arada bir ben de gidip hâlini hatırlarını soruyor, can şenliği oluyordum ona. Bir gün onu ziyaret etmek için köye gittim. Evimizin avlusuna girip balkonda oturan annemin yanına vardım. Bastonu yanında, sandalyede oturuyordu. Baktım ki elinin altında bir “el” daha var...

– Bu nedir anne, dedim. Herkesin iki eli var, sen üç elli mi oldun?

– Allah Çinlilerin atasına rahmet eylesin oğul, dedi. Öyle işime yarıyor ki bu el!

– Nasıl yani? Çocuk mu bu? Buyurduğunu yerine mi getiriyor?

– Vallahi, gelinden kızdan daha iyi... Öyle yüzü yolda ki...

– Anne, dur Allah’ını seversen!

– Vallahi doğru söylüyorum oğlum! Mesela sırtım kaşınıyor, tutuyorum bileğinden, boynumun ardından, gömleğimin altından işe salıyorum, kayıp gidiyor tam da kaşınan yerin üstüne... Hiç milim dahi şaşmıyor...

– Çocuklara niye söylemiyorsun? Söylesen, gelip sırtını kaşımayacaklar mı?

– Sen camızları biliyor musun, oğlum?

– Ne olmuş camızlara?

– Camızlar gidip balçığa yatarlar, her taraflarını çamura belerler. Sonra güneş derilerini ısıtınca başlarlar kaşınmaya. Öyle kaşınırlar ki zavallılar, boyunlarını, karınlarını duvarlara ya da ağaçlara sürterler. İnsan da yaşlandıktan sonra çok hareket edemiyor. Böylece kan bedeninin her yerine yayılmıyor. Hekim değilim ama biliyorum. Benim de hareketsizlikten dolayı kanım bedenime yayılmıyor ve başlıyorum kaşınmaya. Bak bu elin yaptığını çocuklar asla yapamazlar, unutmazlar.

– Anneciğim, bunun tırnakları, parmakları çok sert! Derini çizmez mi, yaralamaz mı?

– Sen ne diyorsun oğlum? Vallahi bu tahta elin parmakları, tırnakları benimkinden insaflı. “Çocukları çağır, kaşısınlar...” diyorsun. Onları çağdırmaktan dilimde tüy bitiyor. Geldiklerinde de sırtımdaki kaşınan yeri tam olarak tespit edemiyorlar. Ben de göremiyorum ki göstereyim! Başlıyorum onlara kaşınan yeri tarif etmeye. Az aşağıya... Şimdi sağa... Yok, sola... Kaşısalar da bir tat alamıyorum! Ne onların hoşuna gidiyor bu iş, ne de ben memnun kalıyorum. Benim sırtımı kaşdıktan sonra da gidip yarım saat ellerini yıkıyorlar, üstelik kendilerini dezenfekte ediyorlar! Yaşlıyım çünkü... İğreniyorlar. Bir yandan da öksürük tutuyor beni. Boğuluyorum; neredeyse, yarım saatte ancak kendime geliyorum. Ama bu tahta el çok hassas! Sanki dil biliyor, hâlden anlıyor. İnsanın yüreğinden diken çıkarıyor. Ben bunun bileğinden yapışır yapışmaz, parmakları gidip sırtımın kaşınan yerine oturuyor. Keyifle kaşıyorum kendimi, kimseye minnet etmiyorum. Ne tahta el benden inciniyor ne de ben eskisi gibi huzursuz oluyorum...

O gün annemin bu sözleri bana çok tuhaf gelmişti:

“İlahi anne! Bu yaşta ne oyun çıkarmışsın.” deyip rahmetli bibimin oğlu Yengi-bar gibi başımı arkaya atıp hayli gülmüştüm...

Annem çoktan başka bir diyara göç etmişti, artık on yıldır Allah'ın yüce makamındaydı. Ben de annemin yaşına hayli yaklaşmıştım... Birdenbire sırtım kaşınmaya başladı, öyle tatlı kaşınıyordu ki... Sağ elimi attım, sol elimi attım, aşağıdan uzandım, yukarıdan uzandım... Yok, elim kaşınan yere ulaşmadı. Masanın üstündeki metal cetvele ilişti gözüm, elime alıp boynumun arkasından saldım içeriye. O yana sürttüm, bu yana sürttüm... Metalin sivri ucu derimi yolsa da kaşınan yere isabet ettiremedim. Sonunda ayağa fırlayıp sırtımı duvarın köşesine dayadım. Ayının çama süründüğü gibi sağa sola sürtünp kaşıntıdan kurtuldum. O gün annem rahmetliyi hatırladım, Sederek pazarına gidip o tahta ellerden birini de ben aldım! Küçük torunum Zeynep ellerimi dolu görünce koşup girdi odama:

– Bana ne aldın dede?

– Bu sefer sana değil, kendime aldım, dedim.

– Kendine ne aldın?

– Tahta el!

– Tahta el mi? Ver bakayım.

Zeynep tahta elimi alıp sağına soluna baktıktan sonra sevinçle bağrına bastı:

– Kendine ne güzel el almışsın dede! Ver, benim oyuncağım olsun, onunla oynayayım!

– Kızım, o kadar oyuncağın var, git onlarla oyna! Bununla kendim oynayacağım!

– Dede, sen çocuk musun?

– Bazen çocuk oluyorum!

Zeynep koşarak gitti, kardeşine kara haberi verdi:

– Şemşem, dedem kendine “oyuncak el” almış!

– Gerçekten mi, diye şaşırان Şemşem de koşarak odaya geldi ve sordu: “Dede, bu mu senin oyuncağın?”

– Evet, oğlum.

– Sen çocuk musun?

– Bazen çocuk oluyorum!

– Çocuk olduğunda bizi de çağırırsana! Bakalım nasıl bir çocuk oluyorsun!

Oturmuş, dinleniyordum. Birden sırtım tatlı tatlı kaşınmaya başladı.

– Zeynep, Şemşem, gelin, bakın, çocuk oldum, diye onları da çağırdım!

Şemşem ile Zeynep koşarak geldiler.

– Bakın, nasıl çocuk oldum, deyip yapıştım tahta elin bileğinden, gömleğimin boyun kısmından saldım içeriye... Kaşıldım iki küreğimin arasını, bir de derinden “ohh” çektim...

– Rahatladın mı dede?

– Rahatladın mı da ne demek? Lezzet aldım, ohhhh!

Şemşem sordu:

– Kaşınman bitti mi dede?

– Şükür, bitti evlat! Bak, bu tahta el öyle hassas ki... Sanki benim hâlimden anlıyor, dilimi de biliyor. Ne zaman ihtiyaç duysam, kaşınan yerimin tam ortasına konuyor, başlıyor tatlı tatlı kaşınmaya. Ne zaman sırtım kaşınsa imdadıma yetiyor, bir gün bile beni incitmedi!

Bu sefer Zeynep sordu:

– Yaşlılar, böyle mi çocuk oluyorlar, dede?

– Evet.

Şemşem:

– Biz de senin küçük bir çocuk olacağını zannetmiştik, dedi.

– Böyle görüldüğüme bakmayın siz, dışarıdan büyük gözüksem de aslında çocuğum ben!

– Ha... ha... ha...

Çocuklar, gülerек ve beni taklit ederek koşup gittiler...

Ruhun şad olsun, anne!

Allah sizin de ölülerinize rahmet eylesin ey Çinliler!